

El bisbe de Roma

Romà Casanova, bisbe de Vic

Entorn de la solemnitat dels Sants Apòstols Pere i Pau celebrem el Dia del Papa, una jornada en què els cristians catòlics agraïm al Senyor el ministeri de la unitat del bisbe de Roma i, amb el nostre donatiu en la col·lecta de la missa dominical o en una aportació directa a aquesta finalitat, donem suport a les obres de caritat i apostolat que el Sant Pare impulsa personalment, des de la seva mirada de pastor de tota l'Església.

La primacia del bisbe de Roma planteja reptes en el camí vers una Església reunificada

Justament aquest mes de juny el Dicasteri per a la Promoció de la Unitat dels Cristians ha fet públic un document intitulat *El bisbe de Roma*, que tracta de la primacia i de la sinodalitat en els diàlegs ecumènics. En aquest escrit es fan palesos els reptes que planteja la primacia del bisbe de Roma en el camí vers una Església reunificada. En la gènesi d'aquest estudi hi ha la invitació de sant Joan Pau II a tots els cristians a trobar —«evidentment, junts»— les formes en les quals el ministeri del bisbe de Roma «podrà realitzar un servei d'amor reconegut pels uns i pels altres» (*Ut unum sint*, 95). En la mateixa línia, Benet XVI va expressar la necessitat d'aprofundir «el discerniment entre la naturalesa i la manera d'exercir el primat». De la seva banda, el papa Francesc ha subratllat la urgència de reprendre la invitació de Joan Pau II, observant que «hem avançat poc en aquest sentit». Resta clar que la unitat dels cristians i la primacia del successor de Pere a la seu de Roma estan íntimament unides. S'ha d'avançar, doncs, en els diàlegs de la vida i de la teologia amb la confiança que la unitat és un do de l'Esperit Sant, perquè l'ecumenisme espiritual és l'ànima del moviment ecumènic.

El camí sinodal que està avançant arreu de l'Església, com a expressió de la seva naturalesa més íntima, és una fita important en el sender de la unitat. Hi ha una interdependència clara entre primacia i sinodalitat. Aquesta és la gran aportació que està fent el sant pare Francesc vivint i impulsant en primera persona el camí eclesial de la sinodalitat. Des de la percepció fonamental del camí sinodal del «tots», «alguns», «un», es veu clarament la riquesa de l'Església en la seva diversitat de dons i carismes i, al mateix temps, la necessitat d'un ministeri de la unitat en el moment de donar la paraula oportuna en la primacia de l'Evangeli i en el *sensus fidei* del poble sant de Déu. La comunió i la missió en un món global demanen, encara més, un ministeri d'unitat a nivell universal.

